

5. modul: Digitális világ

Lili és a titkos barát

1. osztály 1. óra

Helga néni Németországban lakik, egy tudományos kutatóintézet szomszédságában. A szobájában a falakat képernyők borítják, és mindenhol gombok, karok ágaskodnak. Mintha egy fantasztikus filmben járnánk. A padlón fémépítő készlet elemei hevernek szerteszét, de nem azért, mert az anyuka annyira sokat játszik Lilivel, a lányával. Lili szerint sokkal többet foglalkozik Erikkel, a szomszéd fiúval, mint vele.

– Mami – kukkant be az ajtón Lili –, bekapcsolhatom a tévét, amíg megérkezik Apu?

Helga néni a földön ül törökülésben, és a fémépítő elemei között kotorászik. Ugyanolyan hosszú, szőke haja van, mint Lilinek, és ugyanolyan színes hajgumikkal fogta össze hátul. Felnéz, a szeme izgatottan csillog.

– Gyere, inkább nézd meg, mit építünk Erikkel!

Erik kerekesszékekben ül, a szék karfájára egy tablet van erősítve. A fiú megérint egy ikont a tableten. Erre a szék támlája mögül kinyúlik egy robotkéz, és integetni kezd.

– Azta! – lelkesedik Lili, és visszainteget.

Erik megint az érintőképernyőhöz ér, mire a robotkéz visszahúzódik. Lili is leengedi a kezét. Erre a robotkéz hirtelen előbújik megint, egy égővörös selyempapír rózsát húz elő, és Lili felé nyújtja.

– Ó, de kedves vagy! – lép közelebb Lili, és átveszi a virágot.

– Na, mit szólsz Erik új kezéhez? – kérdezi Helga néni.

– Nem rossz – bólogat elismerően Lili. – De most már nézhetek mesét?

– Inkább segíthetnél kitalálni, hogyan oldjuk meg a hüvelykujj mozgását. Még nem tökéletes, és kifogytam az ötletekből.

– De mindjárt kezdődik a Pónifarm a tévében. A kedvenc mesém!

A pillanatnyi csendben, amíg Helga néni bölintani készül, hirtelen fura hangok hallatszanak Erik felől. Lili és a mamája odanéz. A háttámla mögül előbújik a robotkéz, egy műanyag játéklóvat szorongat, és elbábozza, hogy fel-le vágat Erik fején. Közben Erik nyihogást játszik le a tabletről. Aztán hirtelen összezavarodnak a dolgok. Ugatás, nyávogás, csipogás hallatszik, a robotkéz pörögni kezd, a játékló pedig elrepül. Lili lehúzza a fejét, a ló elsüvít felette, aztán a szemetesbe pottyan.

– Igazad van, tényleg nem tökéletes – nevet fel Lili, aztán a Pónifarmot feledve letelepedik a földre az anyukája mellé, hogy tökéletesítsék Erik robotkezének hüvelykujját.

1. osztály 2. óra

Helga néninél a csengő olyan hangon szól, mintha felszállna egy repülő.

– Itt van Apu! – kiált fel Lili. – Kinyitom az ajtót.

– Várj, inkább Erik nyissa ki! Teszteljük a robotkezet.

A szoba tele van a fémépítő alkatrészeivel. Lili gyorsan félresöpri az elemeket, hogy Erik ki tudjon manőverezni a kerekesszékekkel. Csörögnek-zörögnek az alkatrészek a padlón, közben újra dübörög a felszálló repülő hangja.

– Mindjárt nyitjuk! – kiált Lili az ajtó felé.

Erik a tablet segítségével az ajtóhoz irányítja a kerekesszéket. A robotkéz előrenyúl, és a kulcsra helyezi az ujjait. Helga néni figyelmezteti:

– Várj, előbb ki kell nyitni a reteszt!

– Mi a csudát csináltok odabent? – szól egy türelmetlen hang az ajtó mögött.

Erik többször is próbálkozik, mire sikerül elhúznia a reteszt, aztán elfordítja a kulcsot a zárban, és kinyitja az ajtót.

Az ajtó mögött egy csuromvizes férfi áll egy leszakadt fülű sporttáskával. Cipője talpa alatt tócsa gyűlik.

– Ideje volt... – morog, aztán megpillantja a robotkezet, és a megdöbbenéstől hátralép egyet.

– Erik, emlékszel Ákosra, Lili apukájára?

Erik bólint, és üdvözlésre nyújtja a robotkezet. Ákos bácsi gyanakvóan kezét ráz vele, aztán belép a lakásba.

Vacsora után Lili és a szülei a kanapén ülnek. Apu már megszárítkozott, Erik pedig hazament.

– Izgulsz, Lili? – kérdezi Helga néni. – A jövő héten már iskolás leszel!

– Igen, nagyon.

Apu közbeszól, a hangján hallatszik, hogy még mindig át van fagyva.

– Én is izgulok. Ha holnap is ilyen szerencsétlenül jár a busz, kitör egy trópusi vihar, mindkettőnk táskája elszakad, és ráadásul eltévedek a repülőtéren Lilivel, akkor lehet, hogy nem is Magyarországon fogunk landolni. Lili, mit szólnál, ha Brazíliában kezdenéd a sulit? Ott kiváló a focioktatás.

Helga néni felnevet.

– Ne aggódj, majd rendelek nektek taxit a netről, és Lili telefonján beállítom az útvonalkövetést. Pontosan jelzi majd, merre kell mennetek. Az is elég, ha Lili simán csak a magyar iskola miatt aggódik.

– De Mami, én egyáltalán nem a sulit miatt izgulok, az pont olyan lesz, mint az ovi volt. Inkább attól félek, hogy ritkábban látlak majd téged meg Eriket.

Az anyukája megöleli Lilit.

– Ne aggódj, Aranyhaj. Mindennap beszélhetünk, és az új gépem már hologramhívást is tud indítani. Ami pedig Eriket illeti... Nos, kitaláltunk valami nagyon izgalmasat! Annyit elárulhatok, hogy a robotkézhez lesz köze. Egy nagy hatósugarú, távirányítású robotkéz... De pssst, ez még szigorúan titkos, el ne áruld senkinek!

2. osztály 1. óra

Az íróasztalon a robotkéz kattogva mozog az asztalon, ujj koppan ujj után, ahogy türelmetlenül dobol.

– Attól, hogy itt kalapálsz, nem fogok hamarabb végezni a leckével. Ezt a három sort tele kell még írnom a büntetőfeladattal. Szandi néni, az osztályfőnökünk szerint botrányosan rondán írom a számokat. Azt mondja, a kettesem úgy néz ki, mint egy megcsócsált, félbeharapott és kiköpött nyalóka, nem pedig úgy, mint egy szépen ívelő hattyúnyak.

A robotkéz hattyú alakúra hajtja magát, az ujjaival formált csőrrel még tátog is. Lili odanéz, aztán az asztali lámpát úgy fordítja, hogy a falon megjelenő árnyék nagy, kecses hattyút formázzon. Kicsit játszik az árnyal, aztán felsóhajt.

– Úgysem hagysz békén, amíg el nem mondom a nagy hírt, igaz?

A hattyú-kéz bólogat.

– Hááááát, az van – kezdi Lili, hátragurul a székkal, lábát az asztalra teszi, kezét a tarkójára – , hogy egy marslakó jött az osztályunkba.

A robotkéz két oldalán kis hangszóró rései látszódnak, mintha a kéznek kopolyúja lenne. Pár pillanatra a kéz megmerevedik, aztán géphangú hahota tölti be a szobát.

– Ne ilyen hangosan! – ijed meg Lili, és gyorsan a hangerő-szabályozó felé nyúl, de elkésik: az apukája nyit be a szobába.

– Mi ez a hang, Tökmag?

– Semmi, csak Erikkel beszélgetek.

– És a lecke?

– Háááát... Majdnem kész van. Csak két sor hiányzik, tényleg. Vagyis két és fél.

– Arról volt szó, hogy előbb a lecke, utána a beszélgetés.

– Tudom, csak Erik nem bírta kivárni, amíg végzek. Mindenáron hallani akart az új osztálytársamról.

– Ki az új osztálytárs?

– Marvin a neve.

– Fura név. És olyan gáz a kölyök, hogy Erik ekkorát nevetett rajta?

Lili a feje búbját vakarja.

– Az van, hogy... Apu, te sem fogod elhinni. Szóval az van, hogy Marvin a Marsról jött.

Apu éppúgy megmerevedik egy pillanatra, mint az előbb a robotkéz, csak nincs hattyú alakja.

– Na jó, bevallom, Tökmag, ez jó próbálkozás volt, majdnem engem is megfogtál. De nem veszem be. Írd csak meg azt a leckét!

A robotkézből újra nevetés hallatszik.

– Te pedig, kis barátom – lép közelebb az édesapa –, inkább foglalkozz a saját leckéddel. Ha Lili végzett, beizzítjuk Mami hologramképes csodaprogramját, és felhívunk benneteket.

Apu a robotkéz nagy, piros kikapcsológombja felé nyúl, a kéz pedig megmerevedik.

– Apu, neeeeeee! – kiáltja Lili. – Ne öld meg a hattyút!

– Késő. Kíméletlenül levadásztam.

Lili lebiggyeszi a száját, és hüppögni kezd, az apja pedig elmosolyodik:

– Igyekezz, Tökmag, azzal a két és fél sorral, addig befejezem a vacsit!

– Nem is tudsz főzni...

– Ó, dehogynem, minden vadász tud. Hattyúfasírt lesz. Meg pizza a sarki étteremből.

2. osztály 2. óra

A második osztályban év eleje óta hatalmas az izgalom. Szandi néni ekkor jelentette be, hogy szeptember közepén új diák érkezik az osztályba. A szülei kutatók a Marson, ott született Marvin, és amikor hatéves lett, a család elindult vissza a Földre. Először senki sem hitt Szandi néninek, ám amikor a magas, vékony, sápadt fiú megjelent az osztályban, és mindenre rácsodálkozott, már mindenki elhitte, hogy marslakó. Azóta is fel van csigázva az osztály. A szünetek azzal telnek, hogy a gyerekek körülállják Marvint, és kérdezzétek.

– Szerintem a legjobb dolog a világon, sőt, az univerzumban a légdeszka – veti oda Kornél. – Ha a Marson nincs légdeszka, akkor a Mars vacak. Van légdeszka a Marson?

– Nincs – csóválja a fejét Marvin.

Kornél lebiggyesztett szájjal elfordul, Gergő táncolni kezd:

– Vac-vac-vac, tudududú, vac-vac-vacak!

– Igaz, hogy nincs légdeszka – szól közbe Marvin halkán –, de van rover, és lehet vele száguldozni a homokdűnéken. A gravitáció sokkal kisebb a Marson, mint a Földön.

– És akkor mi van? – kérdez vissza Kornél.

– Hát... hát csak... elég nagyokat lehet ugratni vele. Olyan, mintha repülnél.

Gergő felnyerít:

– Apám, az tuti jobb, mint a légdeszkád! Egy null az űrlénynek! De Marvin, ne etess már, hogy a roverezés a legjobb a Marson! Űrállomáson éltél, ember! Tuti, hogy tele volt mindenféle kütyüvel. Szuperszonikus űrhajó, bzsssssssss, meg hiperpalabala galaxiskommunikátor, víúúúúvíúúúú!

– Kapj az agyadhoz, észlény, Marvinnak még telefonja sincs! – jegyzi meg Kornél.

A többiek is bekapcsolódnak, sorra faggatják Marvint, aki már annyira zavarban van, hogy a feje búbjáiig vörös.

Ekkor Lili, aki a terem másik sarkában ült eddig egyedül, felpattan, befurakodik a Marvint körülvevő gyűrűbe, megragadja a fiú kezét, és kirángatja az osztályteremből.

– A Lilike szerelmes a zűrlénybe! – hallja még Gergő kiáltását, de nem törődik vele.

Marvin megszeppenve kérdezi:

– Ezt meg miért...?

– Nem bírtam nézni, hogy szétszednek. Minek kellett elárulnod, hogy a Marsról jöttél?

– Talán baj?

– Néha úgy érzem, le se tagadhatnád, hiszen annyira más vagy, mint az átlagos emberek. Ne haragudj, de így van.

– Értem – hajtja le a fejét szomorúan Marvin.

– Tudod, az anyukám egy robotokat fejlesztő cégnél dolgozik Németországban. Ha elmondanám az osztályban, folyton csak azzal szekálnának, hogy milyen kütyüm van, és robot-e az apám, és van-e lába a mosógépünknek. Vagy mittudomén. Ezért inkább el sem mondom. Csak Borcsinak, a legjobb barátomnak. És ha megtudom, hogy elpletykálod, harci robotokkal cincáltatlak szét!

– Jó, nem mondom el senkinek. Akkor te most megmentettél?

– Meg. Cserébe meghívsz a büfében egy almalére?

Marvin kiforgatja a zsebeit.

– A zsebpénzem az osztályban hagytam. Visszamenjek érte?

– Dehogya, te lüke, pont onnan mentettelek ki. Gyere, meghívlak én!

2. osztály 3. óra

– Lili, nézz rám! – mondja Lili apukája aggodalommal a hangjában, és maga felé fordítja a lánya arcát. – Tökmag, olyan piros a szemed, mint a húsvéti nyúl! Nem megmondtam, hogy hétköznap délután húsz percet kapsz a gépnél, és nem többet? Hány órát ültél a képernyő előtt?

– Egy percet sem... – szipogja Lili.

– Hm. Biztos ez?

– Tuti.

– Hajjaj, akkor nagy a baj. Ha nem a képernyőtől piros, akkor...

Apu leguggol, és belenéz a papírkosárba, ami tele van összegyűrt, csupakönny papírzsebkendővel.

– Elmondod?

– Elegem van Gergőből! Folyton beszél és csúfol, és huzigálja a hajam. Utálom! És nem akarok beszélni róla!

Apu hümmög egy kicsit, aztán felcsillan a szeme:

– Ide bizony kemény rockzene kell.

– És szkander! – néz fel Lili, és szomorú arcán végre megjelenik egy halvány mosoly.

Ákos bácsi átviszi a robotkezet a nappaliba. Aztán elindítja a lemezjátszót. Lili csak éneklő dinoszaurusznak hívja, mert szerinte bakelit lemezeket és lemezjátszót legfeljebb a földtörténet őskorában gyártottak, és Apu biztosan egy ásatáson szedte össze. Ákos bácsi szerint persze ez manapság újra divat és menő, és kit érdekel a modern technika. De ki bánja most, hogy a lemezjátszó milyen régi, amikor elektromos gitár és dob hangja tölti be a szobát, és az énekes úgy üvölt, hogy még az üveges szekrény is ritmusra csörömpöl. Apu alig tudja túloldítani a zenét:

– És most hívd Eriket!

Hamarosan felvillan a piros fény a robotkézen, és Lili titkos németországi barátja készen tartja az ujjait a tableten, amellyel a robotkezet távolról irányítani tudja.

– Előbb Lili! – ordítja Apu.

Lili a robotkéz mellé ül, felgyúri a ruhája ujját, könyökét a robotkézzel szemben letámasztja az asztalra. Erik egy kicsit még játszik, kiropogtatja a robotkéz ujjait, mintha igazi lenne, aztán megragadja Lili kezét.

– Vigyázz, kész, rajt! – kiáltja Apu, de még ki sem mondja az utolsó szót, Lili máris lenyomja Eriket.

– Nem vagy valami jó formában, Öcsi – kiabál Apu, és átveszi Lili helyét. – Figyelj csak, mert most jön Ákos, a szkandermester!

– Vigyázz, kész, sajt! – ordítja most torkaszakadtából Lili.

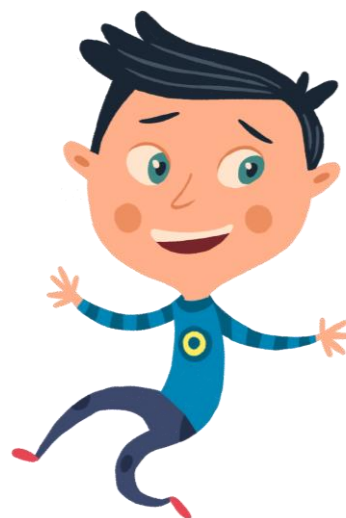
Apu izzad, erőlködik, hol jobbra, hol balra tolódik a két kéz, aztán Apu keze nagyot csattan az asztalon.

– Ne már, Erik! Most miért csinálod ezt? Lilit is simán legyőzhetnéd!

– De Apu, nem az a lényeg, hogy én megvigasztalódjak?

– nevet teli szájjal Lili, és hosszú, szőke haját rázva táncol a kanapén.

– Azt hiszem, Erik, jó munkát végeztünk – nevet most már Apu is, de ebből semmi sem hallatszik, mert a lemezjátszó már a következő számot bömböli a földtörténet őskorából.

3. osztály 1. óra

– Hát Szandi néninek aztán vannak ötletei! – mondja Lili, miközben az utolsó laposra taposott üdítő flakont gyömöszöli a reklámszatyorba.

Környezetórán azt a feladatot kapja a harmadik osztály, hogy hétköznapi tárgyak segítségével mérjék fel, mennyire szennyezett az iskola környezete. Lili és legjobb barátnője, Borcsi egy reklámszatyrot választottak a tárgyak közül, és azt találták ki, hogy körbejárnak az iskolaudvaron, és összeszedik a szatyorba a műanyag szemetet. Alig telik el tíz perc az órából, amikor a szatyor már tele van.

– Még van egy csomó időnk. Visszamenjünk? – kérdezi Borcsi.

Lili közben elmélyülten tanulmányozza a szatyrot.

– Nem. Illetve igen, de nem az osztályba.

– Egyetértek, mossunk kezet. Irány a mosdó!

– Azt is, de nem pont erre gondoltam. Nézd meg jól ezt a logót!

Borcsi ránéz, de nem ismeri fel.

– Fogalmam sincs, mi lehet ez.

– Ez egy ausztráliai reptéri boltból származik. Az anyukám tavaly járt ott egy konferencián, és hozott ajándékot a reptérről, azért volt ismerős. Szerintem nézzük meg az interneten, mennyit utazott a szatyor!

– Szuper ötlet! Akkor irány a mosdó, aztán a könyvtár!

Emese néni, a könyvtáros bekapcsol egy számítógépet, és elindítja az internetet. A lányok maguk is el tudnák indítani, de türelmesen megvárják, amíg a könyvtáros szép lassan elvacakol vele, mert nem akarnak udvariatlannak mutatkozni. Ám ahogy Emese néni elmegy, rávetik magukat az internetre, és pár perc alatt megtalálják, amit keresnek. Borcsi feljegyzi egy papírlapra, hogy Ausztráliából hány reptéri átszállással, hány kilométert megtéve juthatott el a reklámszatyor az iskoláig.

Amikor végeznek, még mindig van tíz percük.

– Nézegessünk cuki kiskutyás képeket! – veti fel Borcsi. – Meg lovakat!

De Lilinek más ötlete támad.

– Figyu, az apukám mesélte, hogy van egy csoport, és Szandi néni oda ír be a szülőknél minden tudnivalót. Például azt, hogy szülői értekezlet lesz, vagy osztálykirándulás, vagy ha valami botrány van az osztályban.

– Lili, ez nem jó ötlet.

– Otthon sosem tudom megnézni, mert az anyukám teljesen lekorlátozta a gépeken az internet-hozzáférésemet, csak egy-két oldalt tudok elérni. De iszonyúan kíváncsi vagyok.

– Mégis hogyan tudsz bejelentkezni?

– Nyugi, az apukám minden jelszavát tudom.

Lili ujjai remegnek a billentyűzeten, ahogy beüti az oldal címét, aztán begépel a jelszót. Elsőre el is rontja, csak másodikkra sikerül.

– Szerintem nem kéne...

– Itt van! Megvan! – kiáltja Lili.

Ekkor odalép hozzájuk Emese néni. Lili annyira pánikba esik, hogy megpróbál gyorsan kilépni az oldalról, és össze-vissza kattintgat.

– Hallom, megtaláltátok, amit kerestetek, nagyon ügyesek vagytok. De most már ideje visszamennetek, hamarosan vége az órának – mondja kedvesen a könyvtáros, mint aki semmit sem vett észre a nagy kapkodásból.

– Remélem is, hogy semmit sem vett észre – súgja Borcsi Lilinek az osztályterem felé menet.

– Igazad volt, egyáltalán nem jó ötlet az apám nevében kutatni – feleli Lili. – Viszont azt hiszem, a feladatot szuperül megoldottuk!

– Szuperül... Jaj, Lili, a könyvtárban felejtettük a szemetet!

– Basszus, Borcsi, akkor futás!

3. osztály 2. óra

A domboldalt tavaszi virágok pöttyöznek, meg egy pöttyös pokróc. Igazából a rét nem is sokkal nagyobb, mint a pokróc, mellette egy széttöredezett út, az út túloldalán pedig egy használaton kívüli gyártelep terpeszkedik. Mégis ez Liliék kedvenc piknikező helye, mert a gyárépület mellett egy adótorony emelkedik, és a réten pompás erősségű az internetjel.

– Várj, mindjárt beüzemelem! – mondja Apu, és a laptoppal babrál.

Amíg az apukája elindítja a gépet, Lili napernyőt vesz elő a hátizsákjából, és a gép fölé állítja. Aztán ételes dobozokat, evőeszközt, konyharuhát, poharakat, gyümölcsöt és egy zacskó gumicukrot tesz a pokrócra. Pár perc, és minden készen áll. Ekkor Apu elindít egy programot, és a napernyő árnyékában megjelenik Lili anyukájának hologramképe.

– Nahát, tökéletes piknikpokróc! – csapja össze a kezét, aztán leül ő is. Mintha egy apró, áttetsző tündér ereszkedett volna közéjük.

– És mennyi finomság! Te főztél, Aranyhaj? – kérdezi.

– Naná – mondja komoly arccal Lili. Felkapja az egyik dobozt, és a színes logót a webkamera elé tartja. – Kicsaptak a suliból, és beálltam a sarki gyorsétterembe mosogatni. Azóta ingyen kapom a kaját.

Mamikacagása még a számítógép dobozhangján is úgy szól, mintha a zsebkendőnyi rét harangvirágai csilingelnének.

– Ha legközelebb jössz, megtanítalak pár dologra. Ákostól tuti, hogy nem tanulsz meg főzni.

– Ne legyél igazságtalan – szól közbe mosolyogva Apu. – A te konyhai ténykedésed úgy kezdődik, hogy megmondod Roboséf 1.0-nak, mit szeretnél, és amíg főz, megépítesz egy szabályozható hátvakarót.

Tovább nevetnek és beszélgetnek, Lili sorra nyitogatja a dobozokat, és a rét bogarait hessegetve fáják az ételt.

– Aranyhaj – szólal meg egyszer csak az anyuka komoly hangon. – Olyan szívesen találkozónék a barátaiddal! Nem gondoltál még arra, hogy egyszer Borcsit is meghívd a piknikre?

– Ne is mondd – csóválja a fejét Apu. – Egyáltalán nem ismerem Lili barátait, rejtegeti őket előlünk. Csak akkor láttam őket, amikor az igazgatóhoz kellett mennünk, mert felrobbantották az iskolát.

– Apu! – tiltakozik Lili. – Nem is robbantottuk fel az iskolát!

– Ajjaj, piromániásokkal barátkozol?

– Jaj, Mami!

– Az a baj, hogy külön élünk? – kérdezi Helga néni.

– Nem, dehogya. Illetve de, egy kicsit az is. Van olyan osztálytársam, akinek elváltak a szülei, de az más. Ti nem váltatok el, csak... csak furcsán éltek.

– Ha akarod, beszéllek Szandi néniel – mondja Mami.

– Jaj, semmiképpen se, csak rontana a helyzetet. Meg hát nem is ez a fő probléma. Ha bárki eljönne hozzánk, ott vannak Apu ősrégi cuccai, például a lemezjátszó, a kattogós-tárcsázós telefon, emellett meg a sok robot, amelyet még soha senki sem látott, mert annyira újak, hogy majd csak tíz év múlva lehet megvenni őket.

– Szerintem a lemezjátszóban nincs semmi ciki – morogja Apu.

– Ti nem tudjátok, mit művelnek a többiek Marvinnal! Már egy éve az osztályunkba jár, és még mindig nem szállnak le róla, pedig csak annyi a furcsasága, hogy a Marson született.

– Azért ez nem egy jelentéktelen apróság – szól közbe újra Apu.

– Szerintetek mit szólnának, ha megtudnák, hogy a legjobb barátom egy tolókkocsis fiú, aki nem tud beszélni, csak egy robotkézen keresztül? Nem, ezt nem mondhatom el senkinek. Még Borcsinak sem.

Elhallgatnak mindhárman. Apu magához húzza Lilit, és átöleli, aztán a hologramképre néz.

– Kitalálunk valamit, Aranyhaj – ígéri meg Mami.

Inkább másról beszélgetnek ezután, de a szomorkás hangulat velük marad. Aztán a piknik véget ér, Helga néni elbúcsúzik, mert dolgozni indul. Liliék összepakolnak, és a hátizsákkal a kezükben a töredezett úthoz sétálnak, ahol Apu motorja parkol. Felveszik a bukósisakokat, és lassan elindulnak a döcögős úton. Ezen az elhagyatott helyen nincs forgalom, nem látja őket senki. Lili széttárja a karját, tenyerét a nap felé fordítja, és élvezi, ahogy simogatja a szél és a nap.

– Minden rendben, Tökmag? – kérdezi Apu, amikor Lili elengedi a derekát.

– Minden a legnagyobb rendben! – kiáltja a fülébe Lili, és arra gondol, hogy ha most valaki lefotózná, azt meg merné mutatni az osztályban mindenkinek.

Tökéletes kép lenne – gondolja, és elmosolyodik. – Pontosan olyan, mint a reklámokban.

3. osztály 3. óra

Lilinek tesiórán megrándul a bokája, ezért Szandi néni megengedi neki, hogy ne menjen le a nagyszünetben az udvarra rohangászni. Befáslizott lábát padtársa, Borcsi székén pihenteti, szőke hajkoronája a pad fölé borul, ahogy vázlatfüzetébe a prérin vágózó musztángokat rajzol. Éppen egy csikó sörényével van elfoglalva, amikor hirtelen hangot hall a közvetlen közeléből:

– Hallottad, Lilike? A marslakó végre felnőtt a földi technológiához, és megtanulta használni a telefonját. Tegnap felhívta Macit. Menő, mi? Láttam a telóján a híváslistát.

Lili úgy megjijed, hogy fájós lábával véletlenül felborítja Borcsi székét, és fel is kiált fájdalmában, ahogy a lába a földre csapódik.

– Elment az eszed, Gergő?! Mit settenkedsz mögöttem?

– Csak el akartam mondani a hírt.

– Mit, hogy Marvin felhívta a barátját? Mi ebben olyan nagy szám? Inkább menj vissza az udvarra, és hagyj rajzolni, jó?

– Mert még nem tudod a lényegét. Tudod, mit állítottam be neki háttérképnek?

Lili gyanakodva néz a fiúra, akinek önelégült arca egyáltalán nem tetszik neki.

– Nem vagyok biztos benne, hogy akarom tudni.

– Hát a marslakó élete szerelmének a fotóját.

Lili úgy néz Gergőre, hogy a fiú hátrálni kezd az ajtó felé. Amikor úgy látja, Lili már nincs veszélyes távolságban, visszaszól:

– Azt az édíbédi képet rólad, amit az apukád Facebook-oldaláról szedtem le.

– Gergőöööööö! – kiáltja el magát Lili, és felpattan a székről, de fel is szisszen, mert fájdalom nyilall a bokájába.

– De a legcukibbat választottam ám, amin hercegnői koronával a fejedén ülsz a rózsaszín, pónilovas bilin!

Lili a lábával nem törődve iramodik Gergő után, és kiabálva fut utána a folyosón, le a lépcsőn, Gergő meg röhögve menekül előle, cikázik, mint a róka elől szaladó nyúl. Ámokfutásuknak az vet véget, hogy Gergő teljes erejéből belerohan Szandi nényibe, és majdnem felborítja. Szandi nény kezéből szerteszet potyognak a tollak, az osztálynapló és a kijavított matematika dolgozatok. Lili csak úgy tud lefékezni, hogy a földre huppan, és fel sem tud állni, mert a bokája futás közben akkorára dagad, mint egy szumó birkózó combja.

– Elment az eszetek? Lili, mi a csudát művelsz? Arról volt szó, hogy a teremben maradsz, és pihenteted a lábad! – mérgelődik Szandi néni, de közben aggódva guggol le a lány mellé, és óvatosan tapogatja a bokáját.

Közben véget ér a nagyszünet, a gyerekek visszatódnak a termekbe. A harmadik osztályosok Szandi néniék köré gyűlnek.

– Lili, mi történt veled? – ugrik Borcsi a barátnője mellé.

– Borcsi, kísérel el Lilit az orvosi szobába, mindjárt megyek utánatok! – kéri Szandi néni. – Én addig elbeszélgetek Gergővel!

Ám Lili nem akar menni, könnyes szemmel, kérlelően néz Szandi néniére és a csoport szélén álldogáló Marvinra.

– Marvin – kérdezi sírós hangon –, igaz, hogy... hogy Gergő kezébe adtad a telefonod?

Marvin zavartan néz körbe.

– Dehogyis. Nincs nálam, a szüleim nem engedik...

– Persze hogy nem engedik, tilos az iskolába telefont hozni! Elég ebből, gyerekek, becsengettek! Borcsi, Lili, indulás az orvosiba, a többiek meg a terembe!

– Szandi néni, ez nagyon fontos! – szólal meg újra Lili. – Marvin, mi a háttérképed a telefonodon? Igaz, amit Gergő mond, hogy...

Marvin láthatóan nem érti, miért olyan fontos ez, de Lili arcán látja, hogy a lány nagyon feldúlt.

– A Mars. A Mars a háttérképem.

Lili megnyugszik, aztán sírva fakad, de most már azért, mert nagyon fáj a bokája. Borcsira támaszkodva végre elindul az orvosi szobába, az osztály pedig felmegy a terembe. Csak Szandi néni és Gergő marad a folyosón. Gergő a füle tövéig elvörösödik, ahogy az osztályfőnöke faggatja. Szinte kiabál, úgy magyaráz.

– De hát Liliről nincs is kép az interneten! Egyetlen árva kép sincs róla, hiába kerestem! És Marvin telefonját sem babrálhattam, hiszen nincs is nála! Szandi néni, én nem csináltam semmi rosszat!

– Akkor meg miért kellett ilyen butaságot hazudni neki? Tudod, hogy ez nagyon gonosz dolog, és szörnyű ijedelmet okoztál Lilinek?

– Csak meg akartam tréfálni. Nem akartam neki rosszat, csak hogy nevéssen.

– Ez egyáltalán nem vicces, és nem úszod meg az intőt!

– Tudom... – dűnnyögi Gergő, és lehajtja a fejét.

Közben megtapogatja a zsebét. Mert ő bizony becsempészte a telefont az iskolába, és a nagyszünetben azért lopózott fel Lili után a terembe, hogy titokban lefényképezze. Most pedig ott lapul a zsebében a telefon, benne a világot jelentő képpel az aranyként omló, csodaszép hajzuhatagról.

4. osztály 1. óra

– Naaaaa, légyszi, vigyük ki őket sétálni! – fűzi Borcsi Lilit.

– Nem, Borcsi, én nem akarom. Ha meglátnák, ugyanúgy nem szállnának le rólam, mint Marvinról.

– Marvin se szekálja senki már legalább két éve.

– Dehogynem, csak nem is veszed észre, annyira megszoktad. Ráadásul engem Gergő is folyton piszkál.

– Mostanában nem is piszkál. Amióta Szandi néni elbeszélgetett veled, tök kedves veled.

– Oké, de most képzeld el, ha meglátná ezt a párost. Újra elkezdené a beszélgetést.

A két lány elgondolkodva nézi az előttük álló két kutyát. Az egyik Borcsié, egy hófehér szőrpamacs, aki a farkát élénken csóválva jelzi, hogy nagyon szeretne játszani. A másik

Roborolf, Lili kutyája, akinek pirosan villog a szeme, és a távirányító parancsára vár. Lili az anyukájától kapta ajándékba.

– Akkor gyere át hozzánk, és a kertben játsszunk velük. Gondold csak el, milyen klassz móka lesz, ahogy Hópihe és Roborolf labdáznak!

Lili az órájára néz. Pont egy óra múlva fogja hívni Erik. Talán még belefér az időbe, hogy átszaladjanak Borcsiékhoz. Elkéredzkedik az apukájától, kikapcsolja és belegyömöszöli a hátizsákjába a robotkutyát, és olyan sietve indul el Borcsiék háza felé, hogy Borcsi és Hópihe alig bírja követni.

– Mi ütött beléd, Lili? Ne rohanj már annyira!

– Ne haragudj – lassít Lili. – Csak én is szeretném már látni, ahogy labdáznak.

Borcsiék kertje nagyon barátságos, szép nagy gyep van a közepén, körben virágos bokrok nőnek, és rengeteg fűszernövény. A kertet három nagy fa lombja teríti be az árnyékával. Több érdekes játék is van: hintaszék, kerti sakk, és az egyik fán egy kicsi kilátóterasz, amelyre kötélletrán lehet felmászni. Ám a két lányt most nem a játékok érdeklik, hanem a két kutya meg egy csomó teniszlabda. Össze-vissza dobálják a labdákat a kertben, a robotkutya és az igazi pedig hol a labdát, hogy egymást kergetve futkos a fűvön.

– Jaaaaaj, a levendulabokokra vigyázz! – kiált fel Borcsi, de már késő, Roborolf a bokor sűrűjéből dugja ki a fejét, a szájában labda, az antennájába egy csokornyira lila virág akadt. Borcsi megpróbálja úgy kiszabadítani, hogy a legkevésbé sérüljön a bokor. Lilire néz, hogy segítséget kérjen. Lili megint az óráját lesi.

– Sietsz valahova? – kérdezi Borcsi.

– Dehogyan, jövök, segítek.

Gyorsan lekapcsolja a robotkutyát, és együtt emelik ki a bokorból. Aztán el is rendezgetik a virágokat, hogy ne lehessen észrevenni a rombolást. Hamarosan Borcsi anyukája jön ki a kertbe, limonádét hoz a lányoknak. A lányok a hintaágyba ülnek, ott szürcsölik az üdítőt, és összekacsintanak, amikor Borcsi anyukája nem vesz észre semmit a bokron.

Lili lopva újra az órájára néz.

– Elárulod végre, miért nézed folyton az órát?

– Ja, semmi.

– Ne mondd nekem, hogy semmi! – morog Borcsi. – Nagyon rossz érzésem van tőle. Mintha nem akarnál velem lenni. Az órát nézed egész délután, pedig az apukád estig elengedett. Minek jöttél el, ha nincs kedved hozzá?

Lili elszégyelli magát. Felsóhajt.

– Ne haragudj, igazad van. Nagyon jól érzem magam, és klassz móka a közös labdázás a kutyákkal, de most haza kell mennem. Egy hívást várok Németországból.

– Az anyukád hív? Hát miért nem mondtad? Gyere, megkérjük Laput, hogy vigyen haza kocsival!

– Nem, Borcsi, semmi vész. Köszönöm. Inkább hazasétálok. De nagyon köszönöm a limonádét meg mindent. Imádom ezt a kertet. Játsszunk jövő hétvégén is?

– Persze – mosolyog Borcsi, és Lili megnyugodva látja, hogy már nincs neheztelés a tekintetében.

Lili újra belegyömöszöli a robotkutyát a hátizsákba, udvariasan elköszönön Borcsi szüleitől, ám amikor kifordul a kertkapun, olyan sprintbe kezd, mintha tesiórán osztályoznának éppen. Lihegve szalad fel a második emeletre, beront az ajtón, a hátizsákját ledobja a földre az előszobában. Bekiált az apukájának, hogy megérkezett, aztán már kapcsolja is be a robotkezet. Közben az órájára néz. Fél órát késett.

A kéz lógatja az ujjait, mint Hópihe az orrát, amikor bánatos.

– Ne haragudj, a barátnőmnél voltam, és elment az idő. Nem tudtam hamarabb jönni, megsértődött volna.

A kéz továbbra is lógatja az ujjait, a hangszórón recsegő sírás hallatszik.

– Ne már, Erik. Borcsi a legjobb barátnőm, és csudajó mókát talált ki! Akarod, hogy elmeséljem?

A kéz duzzogva hátat fordít.

– Hát jó. Akkor nem mesélem el. Pedig van benne robotkutya, igazi kutya, rengeteg teniszlabda, hintaágy meg limonádé.

A kéz meg sem moccan.

Lili felsóhajt.

– Hát ez szuper! Egyszerre sértődik meg a legjobb hús-vér barátnőm meg a legjobb virtuális barátom. Tudod mit? Ma én is duzzogok. Pffffff.

Erre már Erik is megenyhül, és a robotkéz Lili felé fordul. Lili tovább engeszteli.

– Ha vége a tanévnek, visszamegyek Németországba a nyári szünetre. Akkor meg folyton veled leszek, te leszel a hús-vér barátom, Borcsi meg a virtuális barátnőm. De addig még bírd ki egy kicsit, jó? Inkább szkanderezzünk!

4. osztály 2. óra

Szandi néni egyik legjobb húzása a tavaszi sulibuli. Amikor már senkinek sincs kedve tanulni, de még messze van a nyári szünet, és már több osztálykirándulás sincs hátra, akkor szervezi meg a tombolós, nyárváró, táncolós délutánt. A negyedikeseken kívül meghívja az ötödikeseket is, hogy izgalmasabb legyen a társaság. Az elsötétített teremben dübörög a zene, színszkrákat szór a diszkógömb, és roskadásig tele vannak az asztalok rágesálnivalóval. Az innivalót Szandi néni és a könyvtáros, Emese néni tölti, és amikor nincs a kezükben ital, ők is buliznak a ropik mögött.

A gyerekek nagy része a terem közepén, egy nagy körben táncol, a kör közepére a legjobb táncos perdült: Lili. Imád táncolni, és rengeteg videoklipet néz, onnan tanult meg egy csomó mozdulatot. Szőke haja lobog körülötte, fényes felsője ragyog a diszkófényben. A szemét behunyja, hogy még jobban érezze a mozgás ritmusát. Amikor a zene kevésbé pörgősre vált, kinyitja a szemét, hogy körülnézzen.

Az első, amit észrevesz, hogy a lányok, még az ötödikesek is, megpróbálják utánozni a mozdulatait. Lili elégedetten mosolyog, majd bemutat egy bonyolult figurát, amit tuti, hogy nem tudnak lemásolni. Aztán Marvint figyel, aki olyan széles és furcsa mozdulatokkal táncol, mintha nem hatna rá a földi gravitáció. Mellette Kornél csak jobbra lép és balra lép, és Lili megállapítja, hogy teljesen jogosan becézik Macinak. Majd lopva Gergőre pillant, és megállapítja, hogy a fiú meglepően jól táncol. Gergő mintha csak erre a pillantásra várt volna, azonnal odakiált:

– Hozok neked inni, biztos megszomjazzál.

Gergő ki is lép a körből, és az asztalok felé furakodik, közben majdnem fellök pár ötödikes fiút.

Mindjárt megverik miattam! – állapítja meg Lili, és Borcsi tekintetét keresi, hogy együtt nevéssenek Gergőn.

Ám Borcsi nincs sehhol. Lili forog a kör közepén, hátha a háta mögé keveredett a barátnője, de ott sem látja. A diszkógömb vibráló fényében megpróbálja az asztaloknál gyülekező gyerekek között megkeresni, de ott sincs. Végül kitáncol a körből. A teremből kifelé menet éppúgy nekimegy Gergőnek, mint Gergő imént az ötödikeseeknek.

– Ne már, ez kiborult! – méltatlankodik Gergő.

– Hozol nekem egy újat? De ne ilyen szénsavas lötytyöt, inkább narancslét, nem akarok folyton bőfögni táncolás közben. Addig megkeresem Borcsit. Illetve kettőt hozz, légyszí, hátha ő is kér!

Gergő lehajtott fejjel kullog vissza az asztalhoz, hogy újra kivárja a sort.

Lili a terem előtt, a folyosói padon kuporogva találja Borcsit, kezében a telefonja.

– Hát te? Mit csinálsz itt? – kérdezi Lili, és lehuppan mellé. Még mindig liheg a tánctól.

Borcsi megrántja a vállát.

– Játszom – mondja, és tovább nyomkodja a telefont.

Lili nem érti a helyzetet.

– Miért? Ott bent csúcsszuper buli van! Az ötödikes fiúk le sem veszik rólam a szemüket, Gergőci a kegyeimet lesi, mindjárt hozza nekünk a narancslét. Tök jó zene megy. Tudtad, hogy Bence bátyja DJ?

– Ki az a Bence? – kérdezi Borcsi, de nem néz fel a képernyőről.

– Hát aki a zenét keveri! De most komolyan, Borcsi, mi a bajod?

Borcsi végre felnéz.

– Odabent mindenki csak téged bámul, te vagy az istennő. Hála az égnek, én ugyanis utálok táncolni, és még jobban utálok, ha néznek. És utálok ezt a zenét is.

Lili úgy meghökken, mintha Borcsi azt vallotta volna be, hogy ő is a Marsról jött.

– Mióta utálsz a bulikat?

– Mindig is utáltam. Csak sosem vetted észre, mert te mindig a középpontban ragyogtál.

Lili elszomorodik.

– Ne haragudj! Nem gondoltam, hogy egyedül érzed magad. Akarod, hogy kint maradjak veled?

– Nem kell. Már írtam Lapunak, hogy jöjjön értem. Mindjárt ideér – feleli Borcsi, és végre megenyhül. – Nincs semmi baj, csak tényleg nem érzem itt jól magam. Örülök, hogy te meg igen.

Lili bólogat, de még mindig nem tudja elhessegetni a rossz érzését.

Borcsi telefonja rezegni kezd.

– Már itt is van Lapu. Beszaladok a terembe, szólok Szandi néninek, aztán megyek. Jaj, Lili, ne nézz már úgy, mint egy fansali tengeri uborka! Nincs semmi baj, csak én nem szeretek bulizni, te meg igen. Nem vagyunk egyformák, ennyi az egész. De tudod mit? Tegyel meg valamit a kedvemért!

– Bármit, amit csak szeretnél! Kísérjelek le?

– Dehogyan – mondja Borcsi, aztán az ajtó felé mutat. – Ha már Gergő olyan cuki, hogy két narancslével egyensúlyozik ide hozzád, táncolj vele egyet. Fogadok, ez lesz a legszebb napja egész évben!

4. osztály 3. óra

Minden évben, amikor kezdődik a vakáció, Lili és az apukája az utolsó sarokig kitakarítja a házat. Apu gondosan lelakatolja a garázsban működő autószerelő műhelyt. Lili kipakol az éléskamrából mindent, ami romlandó, és átviszi a szomszéd bácsinak. Ezután két nagy bőröndöt vesznek elő, az egyikbe Apu pakolja a holmiját, a másikba Lili.

Lili forgatja egy ideig a kezében a robotkezet, aztán a dobozába teszi, a dobozt pedig egy rózsaszín, kiskutyás ajándéktáskába. A táskán egy címke: „Csak akkor nyisd ki, amikor hívlak!”

– Készen vagy, Tökmag? – kukkant be Apu az ajtón.

– Igen.

– Akkor indulhatunk a reptérre?

– Igen, csak ezt a csomagot útközben dobjuk be Borcsiékhoz.

A rózsaszín kiskutyás csomag Borcsihoz kerül, a két bőrönd pedig a repülőre. Lili és az apukája meg sem állnak a német kisvárosig, ahol Lili anyukája dolgozik. Berreg a repülőhangú csengő, nyílik az ajtó, átöleli egymást a család, és Lili számára pontosan ebben a pillanatban kezdődik a vakáció.

Másnap alig eszik meg a reggelit, máris megérkezik Erik a szüleivel. Heike néni kezében hatalmas üvegtál, benne a világ legfinomabb tiramisuja. Hugo bácsi pedig egy csomó autósújságot tart a hóna alatt, Lili apukájának hozta. Gyorsan eltelik a délelőtt, és hamar felfalják az ebédet is. Ebéd után a vendégek már indulnának, de Lili megkéri Heike nénit, Erik hadd maradjon még egy kicsit.

– Fontos elintéznivalónk van – teszi hozzá.

Lili begurítja Eriket Mami szobájába. A kislány tabletet tart a kezében, és Borcsit hívja. Szembe áll Erikkel, maga felé tartja a tablet kameráját, így nem látszik a szoba és Erik. A képernyőn megjelenik Borcsi. Mellette ott a bontatlan, rózsaszín ajándéktáska.

– Szia, Borcsi!

– Szia, Lili, de jó, hogy látlak! Hogy utaztál?

– Minden szuper volt, és kivételesen nem tévedtünk el a reptéren. Borcsi, készen állsz egy nagy eseményre?

– Persze! Kibonthatom a csomagot?

– Igen. De vigyázz rá, mert törekeny!

Borcsi óvatosan emeli ki a dobozt az ajándéktáskából, aztán kibontja. Amikor meglátja a robotkezet, meghökken.

– Hát ez meg mi a csoda? – kérdezi, és szinte rémült a hangja.

– Állítsd fel a kezét! – mondja Lili. – Aztán nyomd meg azt a piros gombot az elején!

Pár pillanatig nem történik semmi. Lili lopva Erikre néz, és bólint. Erik visszabólint. Kezét a kerekesszéke karfáján lévő irányítópanelre teszi, és finoman megmozdítja a középső ujját.

Ebben a pillanatban Borcsi mellett megmozdul a robotkéz. Borcsi hátraugrik ijedtében, Lili pedig felnevet.

– Figyelj, integetni is tud!

A robotkéz udvariasan integet, aztán hirtelen megmerevedik.

– Jaj, elrontottam! – ijed meg Borcsi.

– Dehogyan. Cirógasd meg!

Borcsi óvatosan ér a kézhez. A robot feléled, és úgy dörgölözik Borcsi kezéhez, mint egy kismacska. Borcsi most már lelkes.

– Ez nagyon aranyos!

– Csudajó társaság. Lehet vele szkanderozni is.

– És te irányítod?

Erre Lili Erik mellé lép, és most már ketten mosolyognak a kamerába.

– Borcsi, hadd mutassam be neked Eriket. Ő a másik legjobb barátom. Még sosem meséltem senkinek sem róla. Te vagy az első.

Borcsi először mosolyog, aztán észreveszi, hogy Erik kerekesszékekben ül, és hirtelen zavarba jön. Lili észreveszi a zavarát, és magyarázni kezd.

– Amikor Mami a robottechnikai cégnél kezdett dolgozni, leginkább játékokat tervezett, mint amilyen Roborolf. Aztán később megismerte Eriket, akinek akkor még nem volt ilyen menő kerekesszéke. Erik beszélni sem tudott. Mami elgondolta, milyen jól tudna neki segíteni, ha mindenféle kutyüket tervezne, és amikor bemutatta az első ötleteit a cégnél, nagyon lelkesek voltak. Azóta Mami mozgássérülteknek tervez segítő robotokat, és Erik a legfőbb munkatársa. Például azt is együtt találták ki, hogy a kerekesszékek karfáján lévő tabletbe tolmácsprogramot telepítettek. Erik folyamatosan hallja egy fülhallgatón németül, amit te magyarul mondasz.

Borcsi zavara elmúlik.

– Nagyon örülök, Erik, hogy megismertelek.

Ekkor a robotkéz Borcsi felé nyúlik. Borcsi a kamerába mosolyog, aztán megrázza a robotkezet.

– A robotkézen keresztül bármikor tudtok beszélgetni. Erik hangokat is le tud játszani.

A robotkéz nyávogni kezd.

Borcsi felnevet.

– Képzeld el, mit fog hozzá szólni Hópihe! Jaj, Lili, annyira örülök, hogy bemutattad Eriket!

Köszönöm!

– Én is örülök, hogy nem kell tovább titkolóznom előtted. És mostantól közös a titkos barátunk!

